

E D I T U R A S C R I P T U M ®

TE-AȘ PLĂCEA DACĂ
AI SEMĂNA MAI MULT
CU MINE

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Către toate direcțiile. Cum vei ști încotro s-o apuci?

Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie

Cine este Omul Acesta?

Credință și îndoială

Dacă vrei să umbli pe apă, trebuie să cobori din barcă

Dumnezeu e mai aproape decât crezi

Eu, așa cum aș vrea să fiu

Grija pentru suflet

O dragoste mai presus de rațiune

Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine

Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști

Viața pe care ți-ai dorit-o din totdeauna

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORTBERG, JOHN

Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine / John Ortberg. – Oradea:

Scriptum, 2018

ISBN 978-606-031-004-4

TE-AȘ PLĂCEA
dacă
AI SEMĂNA
mai mult
CU MINE

*Cum putem avea relații profunde,
în ciuda diferențelor și vulnerabilității noastre*

JOHN ORTBERG

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
I'd Like You More If You Were More Like Me:
Getting Real about Getting Close

© 2017, by John Ortberg

Published by arrangement with TYNDALE, Tyndale Momentum, and Tyndale's quill logo are registered trademarks of Tyndale House Publishers, Inc. The Tyndale Momentum logo is a trademark of Tyndale House Publishers, Inc. Tyndale Momentum is the nonfiction imprint of Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois.

Published in association with Yates & Yates (www.yates2.com).

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine
de John Ortberg

© 2018 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-004-4

Tiparul executat în U.E.

*Această carte le este dedicată cu cea mai profundă afecțiune,
cu recunoștință și dragoste lui Santiago (Jimmy) Mellado,
Nancy Beach, Doug Veenstra, Fred Vojtsek, Dick Anderson
și inimitabilului dr. Gilbert Bilezikian.*

CUPRINS

<i>Introducere: O masă pentru o singură persoană?</i>	9
CAPITOLUL 1: Ești cu mine?	19
CAPITOLUL 2: Haideți să stabilim următorul lucru	37
CAPITOLUL 3: Născuți pentru atașament	69
CAPITOLUL 4: Oferta ta.....	83
CAPITOLUL 5: Eu, eu însumi și minciunile	93
CAPITOLUL 6: Bucuriile îndatoririlor de jurat.....	109
CAPITOLUL 7: Cu toții ar trebui să fim dedicați.....	125
CAPITOLUL 8: Există ceva ce nu e de acord cu zidul.....	147
CAPITOLUL 9: Gol și fără teamă	171
CAPITOLUL 10: Întunericul din adâncuri	193

CAPITOLUL 11: De data aceasta, e ceva personal	213
CAPITOLUL 12: Houston, avem o problemă	229
CAPITOLUL 13: Cine va plânge la înmormântarea ta?	249
CAPITOLUL 14: În sfârșit!	267
<i>Despre autor</i>	281

INTRODUCERE

O MASĂ PENTRU O SINGURĂ PERSOANĂ?

CÂND MĂ GÂNDESC LA DRAGOSTE, MĂ GÂNDESC LA O MASĂ. Am crescut într-o familie de suedezi din Rockford, Illinois, înconjurat de alți suedezi. Noi nu suntem cei mai extrovertiți și mai guralivi dintre oameni. Uneori, când vin acasă seara, soția mea, Nancy, mă întreabă:

— Cum ți-a mers astăzi?

Eu îi spun:

— Îmi pare rău, dar mi-am terminat cuvintele pe ziua de astăzi. Nu mi-a mai rămas niciunul.

Nancy nu poate înțelege lucrul acesta, pentru că cuvintele ei nu se termină *niciodată*. Ea e un izvor nesecat de cuvinte. E un fel de Cascadă Niagara a vorbelor.

Un lucru pe care suedezi îl au însă întotdeauna este o masă.

Pentru oamenii în mijlocul cărora am crescut, adunarea în jurul mesei constituia limbajul primar al dragostei. Dacă vreunul se lovea, se îmbolnăvea, se căsătorea, își cumpăra o mașină, își cumpăra casă, dacă trecea printr-o criză, aducea pe lume un copil sau murea, în mijlocul casei se întindea o masă pentru toți. Întotdeauna plutea în casă mirosul parfumat al cafelei (nu Orange Mocha Frappuccino – ci cafea); și ne adunam în jurul mesei să povestim, să râdem și să plângem – împreună.

Dacă mă gândesc bine, multe dintre momentele care au contribuit la formarea vieții mele au fost trăite în jurul unei mese. De fapt, câteva dintre cele mai vii amintiri ale copilăriei mele sunt legate de masa dreptunghiulară cu tăblie de sticlă din mica sufragerie de pe strada Brendenwood Terrace, nr. 227, din Rockford, Illinois.

Dacă-mi închid ochii, o mai pot vedea încă. Acolo e tata, șezând în capul mesei. La dreapta lui, e fratele meu mai mic, Barton. Eu sunt individul cu ochelari și bretele, iar vizavi de mine, spre dreapta, stă mama.

Îmi aduc aminte că, odată, luam micul dejun, iar mama ținea în mână o felie de pâine prăjită unsă cu unt de arahide. Era exact acel moment critic pentru o felie de pâine prăjită cu unt de arahide în care căldura pâinii topește untul puțin, iar când mama a dus felia la gură, m-am întins peste masă și am lovit pâinea, care s-a lipit de fața ei. Cât ai bate din palme, toată lumea a început să unșă pe cineva pe față cu unt de arahide, în timp ce toți râdeam cu lacrimi.

Vremuri bune.

Însă nu întotdeauna.

Cu vreo doi ani în urmă, un prieten de-al meu (care se întâmpla să fie și el suedez) și-a pierdut mama. Imediat ce am auzit vestea – la câteva ore după moartea mamei sale – l-am sunat. Am aflat că întreaga familie era așezată în jurul unei mese, la o plăcintărie din cartier, la cafea. Am simțit imediat ceva rezonând în sufletul meu.

Cunosc și eu familia aceea.

De-a lungul anilor, au fost multe alte mese. Îmi amintesc momentul în care am stat pentru prima dată la masă împreună cu familia lui Nancy. Ea a menționat din întâmplare faptul că achiziționase un cauciuc de la o reprezentanță auto. Imediat, unul dintre cei prezenți a spus:

— Eu n-aș cumpăra *niciodată* cauciucuri de la o reprezentanță. Sunt în stare să ia și pielea de pe tine. Eu le cumpăr de la Shell.

— De la Shell? a sărit altcineva. Îți cumperi cauciucuri de la benzinăria Shell? Eu n-aș face așa ceva. Cauciucurile lor sunt sub orice critică. N-aș primi nici pe *gratis* vreun cauciuc de-al lor. Eu mi le cumpăr de la Goodyear.

— De la Goodyear? a intrat în discuție un al treilea membru al familiei. Serviciile lor lasă de dorit! Dacă-ți iei cauciucurile de la Discount Tire, ți le rotesc pe gratis la fiecare nouă mii de kilometri. Asta ca să fiți informați.

Și tot așa.

Mai târziu, am întrebat-o pe Nancy:

— Ce-a fost cu cearta aia?

— Ce ceartă?

— Cearta cu cauciucurile, de la masă.

— N-a fost nicio ceartă, a zis ea. Ne-am ajutat unii pe alții.

Serios? La masa familiei *mele*, în cazul puțin probabil că aș fi cumpărat vreodată un cauciuc, mama ar fi spus ceva de genul: „O, fiule! Ai cumpărat un cauciuc? Suntem mândri de tine. Știi? Creștii copii; încerci să-i înveți ce-i bine și ce-i rău însă niciodată nu ai idee ce va ieși din ei. Un moment ca acesta însă, ne arată că merită efortul. Hai să ne facem o poză.”

Mese diferite au stiluri diferite și reguli diferite. Pentru Nancy, „poveștile de la masă” presupun o mare doză de realism, să fii profund onest cu privire la dificultățile vieții. Fără piedestale, fără idealizări. Limbajul înflorat o scoate din sărite.

Ne-am dus odată la un restaurant din Menlo Park, unde locuim. În timp ce râdeam dintr-un motiv oarecare, o femeie a venit la masa noastră și a zis:

— Frecventez și eu biserica voastră și mi se pare grozav să vă văd bucurându-vă unul de altul. Am urmărit modul în care interacționați, felul în care vă uitați unul la altul atunci când vorbiți. Cred că aveți o căsnicie minunată.

— Uneori, i-a întors-o imediat Nancy.

Dorința ei este ca adevărul să stea și el la masă. Am ajuns să apreciez lucrul acesta, de cele mai multe ori.

Când eram doar prieteni, obișnuiam să cinăm duminica la bunica lui Nancy, care se numea Gladys. Întreaga familie ședea în jurul unei mese vechi de mahon pe care o aduseseră în California din Texas. Faptul că ședeam în jurul acelei mese mă făcea să simt că fac parte din familie. Nancy era îndrăgostită de masa respectivă.

Când Nancy și cu mine ne-am logodit, i-am dat lui Gladys un dolar ca să ne dea nouă masa după ce va muri. Am și scris un mic act de proprietate, prin care emiteam pretenții asupra mesei, pe care l-am lipit apoi pe dosul tăblei, pentru ca astfel vărul cel lacom al lui Nancy să nu o poată lua după dispariția lui Gladys. Așa s-a făcut că, la moartea lui Gladys, masa ei și-a găsit un cămin nou la noi în sufragerie.

Când la masă nu se află decât doi adulți, totul pare elegant și stilat, dar când ai și un copil mic, masa devine un dezastru. Desigur, metoda cea mai ușoară de a păstra masa curată este să nu îngădui nimănui să se apropie de ea. Uneori însă, mesele dezordonate produc amintiri pe care mesele cu stil nu le pot produce niciodată. Odată, când unul dintre copiii noștri a vărsat ceva a nu știu câta oară și urma pedeapsa, copilul acesta a scos un dolar, l-a pus pe masă și a zis:

— Poate că domnul Washington te va face să te răzgândești.

După cum s-a dovedit, m-a făcut.

I-am avut pe toți cei trei copii ai noștri la scurt timp unul după altul și îmi amintesc de ziua triumfală în care am servit cu toții masa împreună fără ca cineva să verse ceva, fără ca cineva să plângă și fără ca cineva să scuipe. Cel mai tânăr dintre copiii noștri era pe atunci în vârstă de douăzeci și unu de ani, dar a fost totuși o zi mare pentru familia noastră.

Un alt lucru despre mese, cel puțin despre cele din familia noastră, este că întotdeauna ședem fiecare în același loc. Locul meu este vizavi de Nancy și în diagonală față de fiica noastră Laura. Chiar după ce copiii au plecat de acasă, ori de câte ori veneau în vacanțe, își reluau vechile locuri pe scaune: Laura pe o parte, Johnny și Mallory pe cealaltă; iar acum soțul Laurei, Zack, stă lângă ea. N-am supus la vot niciodată lucrul acesta. Nu există nicio hartă a pozițiilor de la masă. Nimeni nu a făcut rezervări. Există însă ceva adânc în sufletul omului care sună astfel: „Trebuie să stau la masă pe locul meu.“ Știi că așa stau lucrurile în cazul meu: îmi trebuie scaunul meu și vreau ca fiecare

din familie să-și aibă scaunul lui. Și îmi cam place când scaunele lor sunt ocupate.

Faptul că avem fiecare locul nostru la masă înseamnă că aparținem locului. Avem o identitate. Suntem fratele sau sora cuiva, părintele cuiva, soțul sau soția cuiva. Suntem *de-aici*.

În ce mă privește, o masă îmi amintește că lucrurile care contează *cu adevărat* în viață sunt relațiile. Suntem făcuți în vederea unor conexiuni emoționale cu alți oameni. Vrem să fim cunoscuți. Dorim să fim iubiți. Vrem să fim acceptați de cineva care este pe deplin conștient de darurile și de lipsurile noastre, dar dorește să fie cu noi în pofida acestui fapt. Pe scurt, flămânzim după intimitate.

Pe o măsută de studiu din biroul meu, se află un card cu un citat din romanul epic al lui Victor Hugo, *Mizerabilii*:

De-asta ducem noi casă bună, haina mea și cu mine. S-a dat după toate năravurile mele, nu mă supără cu nimic, e ca turnată pe toate diformitățile mele, e plină de gentilețe în toate mișcărilor mele, nu o simt decât numai fiindcă îmi ține cald. Hainele vechi sunt ca și prietenii vechi.*

Pe spatele cardului, scrise cu pixul, se află patru cuvinte: *Tu ești haina mea*. Poartă semnătura soției mele. Iată ce înseamnă intimitate.

S-ar putea să te gândești: *S-ar părea că Nancy e o persoană cu care e o minune să fii căsătorit*.

Așa este.

Uneori.

TEAMA NOASTRĂ DE INTIMITATE

Deși o dorim foarte mult, intimitatea este o idee înspăimântătoare pentru mulți oameni. Când am declarat că scriu o carte despre

* Victor Hugo, *Les Misérables*, vol. IV, George Routledge and Sons, Londra, 1887, 307 [*Mizerabilii*, Editura Univers, București, 1985, p. 140].

intimitate, unii oameni au devenit încordați, alții s-au înroșit. Nancy a râs. Mă întreb uneori de ce au oamenii reacții atât de puternice. De ce ne temem atât de mult de intimitate?

Dintr-un singur motiv. Cred că ne temem să nu fim răniți. Intimitatea presupune să fii *cunoscut* de cineva – așa cum Nancy mă cunoaște pe *mine*, de exemplu. Ea îmi cunoaște punctele tari și pe cele slabe, speranțele și temerile mele. Ea poate să folosească această cunoaștere pentru a se atașa de mine sau pentru a se apropia, dar poate să se folosească de ea și pentru a mă face de rușine, a mă răni sau pentru a mă trăda.

De asemenea, ne temem de intimitate pentru că poate deschide calea spre dezamăgire. Dacă noi doi nu suntem suficient de apropiați, n-aș fi distrus dacă m-ai trăda, pentru că sunt șanse ca eu să nu mă fi așteptat la prea multe din partea ta încă de la bun început. Dacă îmi doresc însă să-ți fiu apropiat, dacă ajung să depind de prietenia ta sau dacă am nevoie de dragostea ta, m-ar răni până în măduva oaselor dacă m-ai respinge sau m-ai abandona. Faptul că m-am încrezut în tine m-ar face să mă simt ca un prost – asemenea lui Charlie Brown, care a căzut pe spate după ce s-a convins, încă o dată, că Lucy l-a blocat și de data aceasta.

De asemenea, intimitatea ne poate face să ne simțim dependenți sau, mai rău, ne poate *scoate în evidență* dependența. În general, nu ne place să ne simțim dependenți. Ne place să ne considerăm puternici. (Într-un mod oarecum ironic, decizia de a căuta intimitatea – de a ne aduce la lumină slăbiciunea și dependența – presupune multă tărie.)

Mulți dintre noi se tem de intimitate pentru că în adâncul nostru nu ne considerăm vrednici de ea. Ne temem că deficiențele și lipsurile noastre vor ieși la lumină și că *pierderea* intimității ne va răni mai mult decât faptul că nu ne-am bucurat de ea niciodată. De câte ori acceptăm pe cineva în intimitatea noastră, riscăm să fim răniți sau respinși. Prin urmare, tindem să evităm lucrul acesta.

Ironia este însă că, desigur, dorim intimitatea cu ardoare. Vrem să fim iubiți, să fim admirați, să fim lăudați și să avem pe cineva care să ne accepte, indiferent ce s-ar întâmpla. Vrem să avem parte de prietenii profunde. Vrem să avem oameni spre care să ne putem întoarce când trăim momente de criză. Ne dorim să avem pe cineva

de încredere, căruia să-i putem destăinui secretele noastre. Nu doar că vrem intimitate, ci am și fost făcuți pentru ea.

Indiferent dacă ești bărbat sau femeie, dacă ești sufletul petrecerii sau o mimoză, dacă ești un gânditor, un sentimental sau faci parte dintr-o categorie încă necunoscută de științele sociale, ești făcut pentru legături. Ești făcut pentru relații. Ești făcut pentru intimitate.

Vedem lucrul acesta în momentul în care un bebeluș cu mintea proaspătă vine pe lume, privește în ochii mamei și – printr-un fel de miracol – apucă sânul ei și începe să sugă. Soția mea nu a fost niciodată o „persoană înnebunită după bebeluși“, dar când a născut primul nostru copil, a afirmat cu glasul plin de uimire:

— Pentru copilul acesta, sunt gata să ucid.

— Nu cumva vrei să spui că ți-ai da viața pentru ea? am întrebat-o eu, ușor îngrijorat de natura instinctelor ei materne.

— Nu – asta ar fi o prostie, a răspuns ea. Atunci aș fi moartă și altcineva ar lua copilul. Aș ucide, pentru ea.

Intimitatea are o ferocitate pe care distanța nu o va cunoaște niciodată. În interiorul fiecăruia dintre noi zace o foame după acceptare care pătrunde mai adânc decât orice altă foame.

Vedem lucrul acesta atunci când doi îndrăgostiți nu se pot opri să se uite unul în ochii celuilalt. Îl vedem și atunci când doi oameni gârboviți de vreme nu merg nicăieri fără să se țină unul pe altul de mână. Îl vedem când un copil vine la noi strălucind de bucurie pentru că are un secret pe care vrea să ni-l șoptească în ureche. Îl vedem și în Biblie, atunci când Dumnezeu se uită la Adam și declară: „Nu este bine ca omul să fie singur“, după care îi creează un partener „potrivit“ pentru el.*

Când avem parte de intimitate, putem să facem față oricărui lucru pe care viața ni-l aruncă în față. Fără ea, chiar și cele mai mari realizări ale noastre sună a gol. La urma urmei, unde e bucuria succesului dacă nu avem o persoană iubită cu care să-l putem împărtăși? Iată de ce consider că a căuta intimitatea este cel mai vrednic dintre proiectele care există.

Fără îndoială, pentru cei mai mulți dintre noi, cultivarea intimității

* Geneza 2:18.

nu este un lucru la fel de simplu ca sporirea cantității de fibră din dieta noastră. Nu este un lucru pe care să-l facem fără a cugeta asupra lui. Trebuie să investim în el. Merită însă, pentru că în adâncul inimii știm că apropierea de o altă ființă umană contează mai mult decât orice altceva din lume. Dar apropierea de Dumnezeu? Asta ridică lucrurile la un cu totul alt nivel.

Probabil, când te gândești la posibilitatea de a avea „o relație profundă cu Dumnezeu“, ai impresia că mai adaugi o obligație la o viață deja copleșită de obligații. La urma urmei, intimitatea este suficient de complicată pentru a o scoate la capăt cu o persoană în carne și oase, reală și vie. Cum ne-am putea imagina cum ar fi să avem o relație profundă cu o persoană pe care nici măcar nu o putem vedea? O ființă spirituală, pe deasupra.

Ei bine, ce-ar fi dacă ți-aș spune nu doar că Dumnezeu te-a creat pentru intimitate, ci și că El a urmărit încă de la început să aibă o relație profundă cu tine?

Nu cu mult după ce Dumnezeu a ajuns la concluzia că „nu este bine ca omul să fie singur“, Îl găsim umblând prin grădină, *căutându-i* pe Adam și Eva. Ei erau creaturile Lui; El Se bucura de compania lor și dorea să petreacă timp cu ei. Însă ei s-au ascuns. În cele din urmă, El i-a strigat:

— Unde sunteți?*

Din nefericire, șarpele o convinsese pe Eva să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, iar ea i-a dat și lui Adam o bucată din fruct. În felul acesta, relația lor cu Dumnezeu s-a schimbat – legăturile profunde s-au rupt. Pentru prima dată, și-au dat seama că erau goi și s-au simțit jenați și rușinați. Pentru prima dată, s-au temut de faptul că sunt *văzuți* și *cunoscuți* de Dumnezeu. Așadar, s-au ascuns.

Acum, iată care este partea interesantă: Dumnezeu *le îngăduie* să se ascundă – pentru că intimitate cu forța nu se poate. Dumnezeu nu vrea conformare; El vrea legătură. Intimitatea respectă distanța, dar nu se mulțumește cu ea. Asemenea lui Dumnezeu în grădină, intimitatea te cheamă: „Unde ești?“ Și Dumnezeu, în dorința Lui după intimitate cu noi, continuă să pună aceeași întrebare până azi.

* Geneza 3:8-9.

Dumnezeu ne vrea, pe mine și pe tine, la masa Lui. Isus a zis: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el, cu Mine.”*

Ioan, prietenul preaiubit al lui Isus, era un om înaintat în vârstă când a scris aceste cuvinte. Și-a amintit probabil de o mie de mese la care stătuse împreună cu Isus și a folosit această imagine a șederii la masă împreună cu Isus pentru a descrie o experiență care să ne fie accesibilă și mie și ție. Când mă gândesc la dragoste, când mă gândesc la intimitate, mă gândesc la o masă – așa cum a făcut și Isus.

E o taină, fără nicio îndoială, faptul că suntem chemați la o relație profundă cu Dumnezeu. Dar cum se face lucrul acesta? Se poate ca Dumnezeu să ne fi vorbit dintotdeauna, iar noi să fi auzit, fără să ne dăm seama că șoapta vine de la El? Ne putem oare apropia de Dumnezeu fără să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă? Cred că da. De fapt, cred că Dumnezeu Se folosește de relațiile noastre cu alți oameni ca să ne învețe cum să-L iubim *pe El*. Cu cât căutăm mai mult intimitatea în celelalte relații ale noastre, cu atât mai bine vedem și înțelegem dragostea incredibilă și îndrăzneată pe care Dumnezeu o are față de noi.

Dar asta înseamnă să devansăm puțin lucrurile. Deocamdată, permiteți-mi să vă spun ce am învățat despre intimitate în luna mea de miere.

* Apocalipsa 3:20.

CAPITOLUL 1

EȘTI CU MINE?

CE ESTE INTIMITATEA

A cunoaște pe cineva în mod intim și a te angaja într-o relație profundă înseamnă întotdeauna trecerea unei granițe, lucru care provoacă întotdeauna stres, chiar dacă ești căsătorit de cincizeci de ani.

—AMY BLOOM

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ, ÎNTR-O SUBURBIE FOARTE îndepărtată, un moment în care am crezut că voi fi cel mai grozav soț pe care l-a văzut lumea vreodată.

După care m-am însurat.

Pe vremea aceea, credeam că știu tot ce se putea ști despre intimitate, însă habar nu aveam cât de imatur eram din punct de vedere emoțional. Credeam că intimitatea era un sentiment de apropiere, în care voi cădea fără niciun efort, imediat după ce pastorul va fi rostit cuvintele: „Acum, poți săruta mireasa“ și că totul va fi, după aceea, o fantastică și răpitoare operetă în stil hollywoodian. Ideea că intimitatea ar fi un lucru pentru care ar trebui să *muncesc* nu mi-a trecut niciodată prin minte. După cum vă puteți aștepta, lucrul acesta a produs câteva probleme.

Când Nancy și cu mine am început să ne întâlnim, ea spunea sau făcea uneori lucruri care nu-mi plăceau. Fie nu era de acord cu mine într-un mod mai vehement decât se cuvenea înaintea altor oameni, fie spunea ceva ce mi se părea cam autoritar sau înfumurat. În mod paradoxal, ceea ce m-a atras, în parte, spre ea la început a fost faptul că era o persoană căreia îi plăcea să vorbească și care avea opinii puternice. Ea a fost așa întotdeauna. La prima ei evaluare de la grădiniță, educatoarele ei a zis:

— Nancy se adaptează bine, însă are tendința să povestească în timpul orelor de somn.

Așadar, deși am fost atras de personalitatea ei extrovertită și expresivă, dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta mă și deranja.

Și nu am reușit să gestionez lucrul acesta foarte bine.

De câte ori nu eram de acord, în loc să caut să vorbesc cu Nancy despre asta, ceva înăuntrul meu îngheța și mă bosumflam. Tare. Era darul meu spiritual. De fapt, dacă aș fi fost un supererou, bosumflatul ar fi fost superputerea mea. Prin bosumflare, i-aș fi determinat pe toți cei răi să se simtă vinovați și să aibă muștrări de conștiință, fapt care i-ar fi obligat pe toți să se predea.

Bosumflarea ar putea fi o superputere grozavă (deși, fără îndoială, una neconvențională), însă este și o ucigașă a intimității.

În seara cinei de după repetiția generală pentru nuntă, m-am supărat pe Nancy din cauza unui lucru – nu-mi mai amintesc care. În loc să-i spun ce mă deranja, ca să ne putem ocupa de lucrul respectiv (cum s-ar conveni, desigur, în cazul unor adulți), am devenit, în mod politic, distant și retras. Firește că ea a observat și, în consecință, un moment care ar fi trebuit să fie unul plin de bucurie, s-a transformat într-unul destul de dureros.

A doua zi, fără să ne fi rezolvat divergențele din seara precedentă, am sosit la biserică, ne-am căsătorit și am plecat în luna de miere.

Se tot vorbește despre cât de grozavă e luna de miere, iar eu – fiind soțul perfect – aveam un plan desăvârșit. Nancy era o fată născută și crescută în California. I-au plăcut întotdeauna oceanul și climatul cald de pe coastă. Așadar, într-un mod cât se poate de natural pentru luna noastră de miere, am dus-o... nu vă grăbiți... în Wisconsin.